

Kurdy Fehér János

A tenger emlékei

*A völgy (ami a házat határolja), és
a Naszály üledék rakta 650 métere
felett a tenger hullámai összeértek
a listába vont otthonom felett.*

Idén a február mintha április lenne.

*Napfény öntötte zugban
narancssárga párnáról figyelem,
miként páráll kint a kert, és
minden, amit a SONY α
átvitt egy párhuzamos képvilágba.*

*Szabadulva a számok bővületéből
végigfotóztam szűkebb otthonom helyeit.
A fürdő, konyha, nappali, és a háló után
a kertben zuhog rám a világnézés.*

*Jó hozzád beszélnem,
vasárnap van, a rendrakás napja,
majd a hétfő elragad, hogy
megmutasd, mit tehettél a
víz ellenében magaddal.*

*A SONY α fekete tömbje
követi a fekete macskát
a fűzfa törzsén felfelé, aki
követi a fehér macskát, aki
már szinte a tavaszban
a sárga ágak között a
Napba néz.*

*Hagyd, essen szét,
ne számolj bajjal, nyereséggel.*

*És én Odüsszeusz tanácsadója,
elmerülve tartalomban és kontextusban,*

*remegő orral, nyitott fülekkel, javításra
készen, újrakezdve, de gyakorlottan válogatom
az imatorony szótégláit és köveit
követve mindent, amit ma vetítenek, és
kidobálva mindent, ami felesleges, és
megtörné a tengert hullámain felettem,
hogy rajtuk át felnézhessek.*

*Mindent, amit a kezem fogott,
a szemem látott, egyszerre és kicsinyítve
az emlékezet nedves kötélére feszítve,
meglepő nyugalommal, hogy a vitorla
felfoga a szelet, elindulok utamra,
körbe-körbe nyílegyenesen, mert
sejtem, hogy így volt, és így lesz, míg
én gondozom a kertet, vagy majd áthúzza
más a növények és önmaga vakhálóját.*

Egy döntés előzményei

*A vérmes inkvizítor-tiszt meditáló szerzetessé
alakul a reggeli kontemplációjában, majd*

*Dunakeszinél lassult a belső sáv, az oldaltükörben
egy szürke BMW nagyobbodott gyorsan,
villám index, és kivágott a dzsippel.
A középső visszapillantóban látta,
a figura elképedt, felharsant a duda.
Kis üldözés a reggeli csúcsban.
A figura rátapadt, ő befékezett:
a gyömbéres narancsos tea az adrenalinnal
párhuzamosan emelkedett, az agy és a gyomor
összeérték, és beleálltak
a kezdődő nap jelentéscentrumába.*

*Aztán győzött a sok előzmény.
Lehúzódott a jobb sávba, a figura pedig elévágott,
felemelte középső újját, ő pedig rávillantott négyyszer,
és lekapta kapucniját, kopasz fejét
a szélvédőhöz tolta, elejét vette a további
hercehurcának.*

*A fickó vette a jelet,
felpörgette bömösét, és eltűnt az M3-asra
soroló bal oldali sávban, a fél kilences
tejszínű köd búraáramában.*

*Az előzmények szerint
hajnalban kelt, beült a sámliba,
„a magánúrrepülőjébe”, amit
tavaly kapott Zolitól, Jálicstól és
Loyolai Szent Ignácától, bármit is jelentsen az időn átívelő
átadásjel.*

*A jezsuita menedzser és szent
vezeti őt a négy órával későbbi
kekeckedésbe a félautópályán.
Ignác atya szorította a kormányt,
aki újra lobbantotta a katolikus hitet a XVII. századi
Európában.*

*De még a mécses előtt ült és
sorra dobálja ki fejből
mindazt, ami az álmában életéből összenőtt.*

*Elsősorban egy a hasán fekete, hátán porosz kék színű pió-
cát, amit ollóval vágott ketté.
Amint a vér a gyűrűs testből előbukkan,
soha nem tapasztalt őszinteséggel
beszélni kezd önmagával.*

*Másodsorban a „terveit
hullasztja”, mint egy bő termésű fa.
Abból élt, amit kitalált, ezért érezte
pazarlónak, de egyben elkerülhetetlennek
a hullasztás és az őszinteség együttesét.*

*Harmadsorban mindent kidobott,
amit előzetesen tervezett a napra:
„ami lehetne” – azt kidobta, és
megtartotta azt – „ami van”.*

A parancs

Egy kormányát vesztett hajón utazom. A parancs, amit rám bízta, valahol az utastérben elkallódott. Már nincs kapitányunk. Hogy megöltük, elmaradt egy kikötőben, vagy elfelejtettük melyikünk volt, szinte nem is lényeges. Az időjárás szerint vesszük és adjuk az irányt, ami már nem cél többé, hanem napi program, részletes gyakorlat, ami ránk maradt, mint a fül nélküli ivóbögre, ami kézzel kézre jár szombatonként.

Nem kötünk új barátságot és nem írunk levelet. Nem készítünk feljegyzéseket, csak az utolsó napiparancsot ismétljük a hajónaplóból azon a töredékes és érthetetlen nyelven, amit a kabinom priccseiben rejtegetek. Időnként véres közelharcot folytatunk a napi beosztásért, ami inkább büntetés, mint kötelesség. A víz fekete hullámokat sodor a hét elején, majd átfordul fehér tajtékba.

Találtam egy feliratot a budink ülődeszkáján, azt másolgotam hajnalonként, hogy elűzzem az álom farkasait.

A reggeli létszámenőrzéskor kiderült, hogy minden kötélvégre jut egy ember. A vita azon folyik, hogy mire használjuk ezt a biztató egybeesést.

Világzene

(12 hajlás a Kittenberger-fogashoz)

*A Duna partján, az erősödő szélben,
a nedves fövényen megláttam Tahi fölött a Napot.
Sugarai narancssárga edzőcipőmre égtek.
Hívott a fényösvény: összes futásomról
adjak rögvest számot.
Szódligetig és vissza Vácig 12 kilométer a táv,
amint akkortájt futottam bárhol is,
Berlinben vagy Frankfurt am Main-ban.*

*Levegő töltött fel és ölelt körbe, eltűntem
egy napló lapjain, amit már oly régóta írtam
lábbal, másodlagos jelenléttel.
Az én óriási könyvem, ami inkább hely, mint idő.
Években mérve van oldalszáma, lábjegyzetei, előszava.
A februári nyárfák, a száraz aljnövényzet,
néhány kocogó, futó alak, például a vörös felsős,
idősebb férfi, vagy a visszafelé úton a hosszú
hajú, tinédzser lány, hová és minek tartott?*

*Hirtelen a napló filmre váltott.
Sötétedett. Bagoly
árnyéka suhant a bicikliúton a víz felé.
Tömör és énszerű lett a sötét, és akkor
felötlött bennem, mi minden történhetne
itt a ligetben: jó és rossz. Főleg az utóbbi, sőt kifejezetten
gonosz dolog, miként igazolnám magam, ha gyanúsított
lennék? Több konkrét
lépés, igazolás-tény ötlött fel bennem futás közben,
már a vége felé – 2 km volt hátra, vagy annyi sem –,
hogy felhívom G-t, majd ezt hozom szóba a jardon,
vagy erősen köhögök, ha elhalad mellettem
valaki, hogy arra visszahivatkozzak.*

*(...) egészen belelendültem a védekezésbe,
bár tudtam, semmi sem segíthet, ha a
körülmények úgy hozzák, biztos elítélnék,
és majd a cellában rakom ki a mandalát, hogy
mi vezetett a véghez.
Milyen kód van elrejtve bennem? Milyen sors
veti rám magát a számtalanból?*

*Mire erősen átizzadva az autómhoz
értem, tűnt fel, milyen abszurd,
önvád, önutálat, kilátástalanság,
mély egyedüllét van bennem.*

*(...) a motor beröffen, és elhagytam a sejtés-helyet.
De visszafelé számoltam az ide vezető
lépteim. Egész sokat
kellett hátramennem, hogy fennakadjak egy kis ágon,
és már itthon, a Kittenberger-fogas
előtt járt át amint meghajoltam
tizenkétszer egymást követően, hogy mégis jól vagyok,
és mint mindig, most is
a jó győzött. És ezt, megköszöntem.*

*(...) bár végiggondolva az összes összetevőt,
a délutánba ütött lyukon áramlott a világ zenéje,
amint elfutottam egy lehetséges értelemig,
és szerencsésen visszatértem,
mert senki nem mondta, hogy ez
legyen.
Így maradt esélyem,
bár belátom, szinte semmi,
vagy legalábbis nagyon kevés,
holnap mégis újra nekiindulok,
és ha lehet, vagy bírom, ne legyen
rossz a vége.*